

We take it from here - Tijdelijke Samenschooling/ De NWE tijd - Rotterdamse Schouwburg

Wanneer zijn we ons schuldig gaan voelen? Dat is de vraag waarmee de drie spelers en één muzikant zich bezighouden. Michiel Bakker leest aan het begin een gedicht voor van Antjie Krog. Een Zuid-Afrikaanse dichter die schuld en vergeving op grote schaal van heel dicht bij kent. Stan Vreeken vertelt/zingt een sprookje over een indianenstam waar een jongen tegen alle regels in naar de overkant van de rivier gaat en daar ontdekt dat de wereld veel groter en spannender is dan het leven in de indianenstam. Als hij terug gaat om dit te vertellen, is dat het begin van het einde van deze stam. Het doorbreken van iets wat al heel lang bestaat kan het oude vernietigen. Maar dat het doorbreken van het verleden niet eenvoudig is, vertelt Michiel aan de hand van het verhaal over de jas op het bed. In de familie is de overlevering dat zijn overgrootmoeder bang was dat in een jas van buiten vlooiën zouden kunnen zitten en daarom zeker niet in de reinheid van de slaapkamer gebracht mocht worden. Het was toen relevant maar nu niet meer. Toch denkt Michiel nog steeds daar aan als iemand hem vraagt zijn jas op een bed te leggen. De voorstelling is opgebouwd uit allemaal korte verhalen en anekdotes die verwijzen naar schuld, vergeving vragen (sorry zeggen) en geven. Grappig is dat de spelers ook steeds sorry tegen elkaar zeggen. Gelukkig, net genoeg om niet vervelend te worden. De liedjes van Stan vormen een rode draad door de voorstelling heen. Indrukwekkend is het verhaal van Rebekka de Wit over haar bezoek aan de kerkelijke gemeenschap in Charleston (Amerika) waar in 2015 negen kerkleden werden doodgeschoten. Hoe gaat deze gemeenschap om met vergeving. Het verhaal over de enorme taart zal ik niet snel vergeten. Schuld en vergeving is een vrij religieus thema. Een stille verwijzing daarvoor zie ik ook in de kerktoren die een beetje achteraf op het toneel staat. Verder is de mise-en-scène vrij eenvoudig; er zijn stoelen, er wordt heen en weer gelopen. Schoenen gaan uit en aan en er wordt geschminkt. Het zit me niet in de weg maar het voegt ook niet veel toe (sorry voor deze opmerking). De mooie verhalen, muziek, spelers, theaterteksten en gedichten zijn heel fijn om naar te luisteren en te kijken. Je kunt heerlijk onthaasten bij deze voorstelling. Maar wat proberen de makers van deze voorstelling op te lossen, uit te zoeken en mij duidelijk te maken? De indiaan heeft uiteindelijk een verandering teweeg gebracht. (Wat kan Stan toch mooi zingen en gitaar spelen). Ook het verhaal van Rebekka komt tot een prachtige catharsis. Toch verlaat ik de voorstelling met een beetje onbevredigd gevoel. Waarom zijn deze muzikant en spelers zo gefascineerd door het thema? Ik kom er niet uit (sorry).